

ver dem lov til at organisere sig frit, er jo vores virksomheder, og det er jo amerikanske virksomheder og europæiske virksomheder. De går så vidt, som vi f.eks. kan huske det fra eksemplet i Kina, hvor den kinesiske folkekongres trods alt vedtog, at man skulle forbedre arbejdstageres rettigheder i Kina, hvad der bestemt er brug for. Straks kom der henvendelse fra EU's handelskammer, straks kom der henvendelse fra det amerikanske handelskammer til Folkekongressen om, at hvis man gennemførte de forbedringer for arbejderne i Kina og gav dem de rettigheder, skulle man bare regne med, at virksomhederne flyttede ud af Kina til andre lande, hvor den samme slags krav ikke var gældende. Det var altså en direkte indblanding i den politiske proces imod arbejdnernes rettigheder i de pågældende lande.

Det er jo dobbeltmoralisk, det er jo hykleri, når man så siger, at man er nødt til at hjælpe de landes organisationer med, at de kan få større rettigheder på deres arbejdsmarked. Det er det klare valg, der er. Hykleriet bliver jo dobbelt, når vi skal stå her og høre, at GSP+-aftalerne var gode, fordi de kunne sanktionere over for Hviderusland, hvad der var brug for, da de ikke overholdt menneskerettighederne, og fordi de kunne bruges til at sanktionere over for Burma, da de ikke overholdt menneskerettighederne. Det var der brug for at gøre, det er vi med på, det synes vi var godt, men lige præcis den mulighed, der ligger i GSP+-aftalerne om at kunne sanktionere lande, der konsekvent overtræder menneskerettigheder og arbejdstagerrettigheder, er jo den mulighed, der nu bliver fjernet.

Det er jo den mulighed, der bliver fjernet. Og hvordan kan den være god i eksisterende aftaler, når den er god at fjerne? Det kan jeg ikke forstå. Det kan jo kun være, fordi det er noget, man har aftalt i EU. Det er igen et eksempel, og derfor er det lidt underligt, at hr. Morten Messerschmidt ikke er skarpere i sin kritik. Det er jo, fordi man har aftalt i EU, at man skulle lave sådan nogle aftaler, hvor det i højere grad er virksomhedernes interesser, der skal varetages, i stedet for at det er en hjælp til de ansatte og til fagforeningerne i de pågældende lande.

Kl. 15:33

Columbia er det land, hvor der dræbes flest fagforeningsledere i hele verden. Man forfølger det sydkoreanske LO og fængsler LO-lederne i stort antal. Det er sådan to lande, man nu vil lave aftaler med på handelsområdet uden krav

om, at de skal overholde menneskerettighederne.

Jeg forstår det simpelt hen ikke. Og at vi så skal komme og få at vide her, at det er sanktioner, og det er protektionisme, som man er imod. Det er ikke noget, der er til skade for arbejderne i de pågældende lande. Det er til fordel for arbejderne i de pågældende lande. De beder om det i de pågældende lande. Det kan godt være, at landenes ledelser ikke altid gør det, for landenes ledelser er jo ikke altid demokratiske, de er i hvert fald mere forskede i overklassen, end de er i arbejderklassen. Men arbejderklassen i de lande, de, der repræsenterer dem, som arbejder på arbejdspladserne, synes, det er en god idé, at vi hjælper dem solidarisk med, at de får rettigheder til at kunne arbejde i stedet for at blive forfulgt, i stedet for at blive skudt.

Det er altså ikke den store revolution, vi beder om. Det er jo ting, som vi mener er selvfølgelig, det er ting, som vi kræver af landene, nemlig at man giver de ansatte organisationsfrihed, at man giver de ansatte ret til kollektive overenskomster, giver de ansatte ret til at få en løn, de kan leve af, selvfølgelig ikke en løn som i vores del af verden, det har de jo ikke råd til, men en løn, som de kan leve af i det pågældende land, at man giver dem ret til at have et sikkert og sundt arbejdsmiljø, at de har ret til at afvise overdrevne arbejdstider. Det er nogle af de centrale ILO-konventioner.

Det er jo bare det, vi beder om. Det er jo bare det, vi siger, nemlig at når man laver aftaler, så skal der stå i alle aftaler, at de konventioner skal overholdes. Der skal ikke bare stå nogle pæne ord om, at det ville være en god idé, hvis vi gjorde det, der skal stå, at de skal overholdes. Og så går jeg da ud fra, at aftalerne er af en sådan karakter, at landene gerne vil have dem opretholdt, og at det dermed kun er i alleryderste nødsfald, som hvis et land insisterer på stadig væk at forfølge de fagligt aktive, at aftalerne bliver ophævet.

Jeg må altså ærlig talt sige, at jeg ikke forstår højrefløjen, som normalt siger, at der skal være lige konkurrencevilkår, at man ikke skal kunne konkurrere på at svine med miljøet, at man ikke skal kunne konkurrere på at nedgøre arbejderne ved at undertrykke menneskerettighederne. Jeg kan ikke forstå, at man ikke dér siger, at der selvfølgelig skal være lige konkurrencevilkår, at det skal gælde i alle lande, at de basale arbejdstagerrettigheder og menneskerettigheder skal overholdes. Det burde være en selvfølge. Men